

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.

sprawy R. B.

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza treści zarzutów i części motywacyjnej skargi kasacyjnej wskazuje, że jej Autor kwestionuje jakość dokonanej przez Sąd Okręgowy w K. kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji oraz jej efekt. Sprowadzają się one w istocie do wykazania, że Sąd Okręgowy w K. nie rozważył w prawidłowy sposób, czyli jak należy rozumieć, zgodnie z żądaniem apelującego, zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji, tym samym utrzymując błędne rozstrzygnięcie Sądu I instancji w mocy. Tak sformułowany zarzut jest, zdaniem Sądu Najwyższego wynikiem, niezbyt wnikliwej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w K. rozważył bowiem w dostatecznym stopniu wszystkie zarzuty i

wnioski podniesione w apelacji. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał, czym kierował się wydając wyrok i umotywował przyczyny nie podzielenia zarzutów i wniosków apelacji. Uczynił to zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Dotyczy to również prezentowanych w apelacji zarzutów rażącej obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zarzuty te zresztą zostały ponowione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Tymczasem rolą sądu kasacyjnego nie jest ponowne, niejako „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu Sądu pierwszej instancji.

Za całkowicie bezzasadny należy również uznać zarzut kasacyjny dotyczący naruszenia art. 434 § 1 k.p.k. i art. 433 k.p.k., albowiem, jak słusznie wskazał Prokurator Okręgowy w K., w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Okręgowy w K. uwzględniając częściowo apelację obrońcy R. B. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O. i orzekł identycznie jak Sąd Okręgowy w K. pierwotnie rozpoznający sprawę.

Odnosząc się z kolei do zarzutu rażącego naruszenia art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124, ze zm.), nie sposób nie zauważyć, że Autor kasacji pod pozorem zarzutu naruszenia prawa materialnego, *de facto* formułuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, tym samym kieruje zarzut pod adresem Sądu pierwszej a nie drugiej instancji (por. wymóg z art. 519 k.p.k.)

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

r.g.